

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม และมีแนวโน้มที่จะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยอย่างมาก เนื่องจากความเคยชินในด้านทัศนคติการทำงานของคนไทย ซึ่งเมื่อสมัยก่อนคนเราก็ค้นเคยกับการทำงานในภาคเกษตรกรรม ซึ่งในสมัยนั้นยังไม่มีเครื่องมืออำนวยความสะดวกเหมือนอย่างเช่นในปัจจุบัน และยังไม่คุ้นเคยกับการทำงานในภาคอุตสาหกรรม ที่ได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยจากต่างประเทศเข้ามาใช้ในกระบวนการผลิต เช่น เครื่องจักรกล สารเคมี สารพิษที่เป็นอันตราย ประกอบกับคนไทยยังขาดความรู้ ความชำนาญทางด้านเทคโนโลยี และการส่งเสริมในด้านความปลอดภัยยังมีไม่มาก จากสังคมไทยซึ่งไม่เคยมีปัญหาสุขภาพและความปลอดภัยจากการทำงาน กลายเป็นสังคมที่มีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัยจากการทำงานทันที ลักษณะของปัญหานั้นมีทั้งที่มีความรุนแรงมากถึงขั้นเสียชีวิต และเสียชีวิตครั้งละหลายๆ คนพร้อมกัน จนถึงความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำงานในลักษณะที่ค่อยๆ กลืนกินชีวิตของพนักงานไปทีละน้อยโดยไม่รู้ตัวอีกเป็นจำนวนมาก (สุพจน์ เด่นดวง, 2548 : 1-2) ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้นอกจากจะส่งผลกระทบต่อตัวพนักงาน ซึ่งทำให้เกิดการเจ็บป่วยบาดเจ็บ พุลงภาพ หรือตาย ไม่สามารถทำงานได้เหมือนเดิม เสียโอกาสในการใช้ชีวิต ยังส่งผลกระทบต่อไปยังองค์กร ที่พนักงานทำงานอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ผลผลิตลดลง เสียค่าใช้จ่ายต่างๆ และยังส่งผลกระทบต่อไปยังครอบครัวของพนักงาน ทำให้ครอบครัวสูญเสียรายได้ และเป็นภาระของครอบครัว ยิ่งกว่านั้นยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อส่วนรวม ทำให้ประเทศสูญเสียทรัพยากรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม สูญเสียประสิทธิภาพในการผลิต และสูญเสียโอกาสในการแข่งขันกับต่างประเทศ

อุตสาหกรรมหลักของจังหวัดเพชรบุรี เป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับผลิตผลทางการเกษตร จึงมีผลให้ระดับรายได้ไม่คงที่ ตามผลิตผลที่ได้จากทางการเกษตร และผนวกแปรผันตามความต้องการของภาวะการตลาดทั้งในและต่างประเทศ อีกทั้งยังมีการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมเกษตร ต้องใช้เงินทุนมาก เพราะลงทุนทั้งเครื่องจักรและพื้นที่ที่ใช้ประกอบการ ซึ่งโรงงานส่วนใหญ่เป็นโรงสีข้าวสำหรับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่จะอยู่ในเขตอำเภอเขาชัยวัน ซึ่งเป็นอำเภอที่มีการลงทุนและแรงงานมากที่สุด ในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งภาพรวมโครงสร้างทางเศรษฐกิจของ

จังหวัดเพชรบุรี ปี 2552 ในส่วนสาขาการผลิตที่สำคัญ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมมีสัดส่วนร้อยละ 21 สาขาเกษตรกรรมฯ มีสัดส่วนร้อยละ 17 สาขาการ ค้าส่งค้าปลีกมีสัดส่วนร้อยละ 12 ตามลำดับ

ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบุรี ในปี พ.ศ. 2553 เป็นการขยายตัวแบบทรงตัว เนื่องจากการจ้างงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ได้เพิ่มขึ้นจากปีก่อน (2550) แต่การลงทุนสภาพทรงตัว การประกอบการบางแห่งต้องหยุดชะงักเป็นพักๆ เนื่องจาก order สั่งทำสั่งซื้อ ยังไม่แน่นอน อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่ปี 2548-2552 เศรษฐกิจของจังหวัดเพชรบุรีมีอัตราการขยายตัว จากปีที่แล้วร้อยละ 2.5 แต่ขยายตัวในอัตราที่ชะลอตัวลงจากปี 2551 เนื่องจากการหดตัวของสาขาการผลิตที่สำคัญ ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมจากภาวะราคาน้ำมันปรับตัวสูงขึ้น ทำให้ต้นทุนการผลิตปรับตัวสูงขึ้น อีกทั้งมีการปฏิรูปการปกครองทำให้ความเชื่อมั่นของผู้ผลิตลดลงการแจ้งจดทะเบียนอุตสาหกรรมใหม่ชะลอตัวลง ซึ่งแนวโน้มในอนาคต คาดว่าจะขยายตัวจากปีที่แล้วในช่วงครึ่งปีแรก เนื่องจากรัฐบาลลงทุนที่ต่ำในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2552 โดยการขยายตัวมาจากผลของนโยบายการคลังของภาครัฐในการเร่งรัดการเบิกจ่ายเร็วขึ้นเพื่อกระตุ้นการลงทุนภาครัฐ คาดว่านักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ มีความเชื่อมั่นในการขยายการลงทุนเพิ่มขึ้น โดยอัตราดอกเบี้ยที่ยังอยู่ในระดับต่ำเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ (รายงานภาวะอุตสาหกรรมของจังหวัดเพชรบุรี ประจำปี พ.ศ. 2553)

จากการสำรวจจำนวนลูกจ้างที่ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามประเภทของอุบัติเหตุ ในช่วงปี พ.ศ. 2548-พ.ศ. 2552 พบว่าในแต่ละปีมีจำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2550 มีผู้ประสบอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานจำนวน 106 คน และลดลงเป็นจำนวน 60 คนในปี พ.ศ. 2551 แต่ก็ยังมีแนวโน้มสูงขึ้นอีกในปี พ.ศ. 2552 จำนวน 85 คน ซึ่งการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานส่วนใหญ่เกิดจากอภิมุข และจากสถิติอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมปี 2548-2552 จำแนกตามสาเหตุของอุบัติเหตุพบว่าในแต่ละปีมีจำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2550 มีผู้ประสบอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานจำนวน 106 คน และลดลงเป็นจำนวน 60 คนในปี พ.ศ. 2551 แต่ก็ยังมีแนวโน้มสูงขึ้นอีกในปี พ.ศ. 2552 จำนวน 85 คน ซึ่งการประสบอุบัติเหตุจากการทำงานส่วนใหญ่มีสาเหตุจาก เครื่องจักร/อุปกรณ์ไม่ปลอดภัย ไฟฟ้าลัดวงจร และกระบวนการทำงานที่ไม่ปลอดภัย(ข้อมูลสถิติการประสบอันตรายสำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม, 2553 : 2)

จากสถิติอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมปี 2548-2553 จำแนกตามประเภทความร้ายแรงพบว่าในแต่ละปีมีจำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2550 มีผู้ประสบอุบัติเหตุเนื่องมาจากการทำงานโดยมีผู้บาดเจ็บจำนวน 221 คน และผู้เสียชีวิต 35 คน ในปี พ.ศ. 2551 โดยมีผู้บาดเจ็บเพิ่มขึ้นจำนวน 334 คน และผู้เสียชีวิตลดลงจำนวน 5 คน ถึงแม้ว่าในปี พ.ศ. 2552 มีผู้บาดเจ็บลดลงจำนวน 135 คน แต่ผู้เสียชีวิตกลับเพิ่มขึ้นจำนวน 20 คน (ข้อมูลสถิติการประสบอันตรายสำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม, 2553 : 3)

ในแต่ละปีนอกจากจะต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถไปเนื่องจากประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเป็นจำนวนมากแล้ว รัฐบาลยังต้องจ่ายเงินทดแทนให้แก่ผู้ประสบอันตราย หรือผู้มีสิทธิอีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการเห็นความสำคัญของความปลอดภัยและสุขภาพของพนักงาน ในการทำงานจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลา เพราะผลจาก สภาพแวดล้อมในการทำงานหรือผลของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ตนเองและครอบครัว สภาพแวดล้อมและสังคมโดยรวมแล้ว ยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อองค์กรอีกด้วย

สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานนั้น สาเหตุส่วนหนึ่งซึ่งเกิดจากการกระทำของคนที่มาจากความประมาท ไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับขององค์กร ขาดประสบการณ์ในการทำงาน รวมถึงปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมักเกี่ยวข้องกับ สถิติปัญหา เพศ อายุ สถานภาพสมรส ประสบการณ์ในการทำงาน ความเหนื่อยล้า ความวิตกกังวล การรับรู้ สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุยังเกิดจากด้านการปฏิบัติงาน อาจเกิดจากเครื่องจักรกล อุปกรณ์ เครื่องมือ สภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น แสงสว่าง เสียง ความร้อน ก๊าซ ละออง และสารเคมี และอาจเกิดจากความผิดพลาดของการจัดการความปลอดภัยที่ทำให้พนักงานต้องอยู่ในสถานะที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

จากสภาพปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าจำเป็นต้องศึกษาเรื่อง การจัดการการรับรู้ การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เพื่อใช้เป็นข้อมูล และเป็นแนวทางในการวางแผน การปรับปรุง ถึงสาเหตุของปัญหาที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในองค์กร และตระหนักถึงประโยชน์ของการเสริมสร้างพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนนำผลการศึกษาวิจัย ไปใช้ในองค์กร เพื่อเป็นการสร้างรากฐานของระบบมาตรฐานความปลอดภัยในการทำงานให้เข้มแข็ง เพื่อนำไปสู่การสร้าง มาตรฐานของคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีเป็นอย่างไร
2. การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีเป็นอย่างไร
3. การรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีความแตกต่างกันอย่างไร
4. การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการใน โรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีความแตกต่างกันอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
3. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
4. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. พนักงานระดับปฏิบัติการที่มีลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีการรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน แตกต่างกัน
2. ลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันจะมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ
 - 1.1.1 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยวิชาชีพในโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 35 คน
 - 1.1.2 พนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 35 โรงงาน ที่มีคุณสมบัติในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการจัดการด้านความปลอดภัย โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยวิชาชีพ จำนวน 1 คน ประจำโรงงาน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ
 - 1.2.1 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยวิชาชีพในโรงงานอุตสาหกรรม โดยกำหนดเกณฑ์มาตรฐานที่ 85 % ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

1.2.2 พนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 35 โรงงาน จำนวน 385 คน เก็บข้อมูลเชิงสำรวจ และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 11 คน หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) กับพนักงานปฏิบัติการ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเรื่อง การจัดการการรับรู้ความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีตัวแปรในการศึกษา 2 กลุ่ม คือ

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ

ลักษณะส่วนบุคคลของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อายุการทำงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ หลักประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน และประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ

2.2.1 การรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน การใช้เครื่องมือ อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย และความพร้อมทางด้านร่างกาย และจิตใจของพนักงาน

2.2.2 การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ได้แก่ ด้านการจัดการองค์การ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน และด้านการจัดการด้านสารเคมี

3. พื้นที่ที่ศึกษา

ศึกษาเฉพาะพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ที่มีคุณสมบัติในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการจัดการด้านความปลอดภัย โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยวิชาชีพ จำนวน 1 คน ประจำโรงงาน

4. ระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษาระหว่างเดือนกันยายน 2553 ถึง เดือนพฤษภาคม 2554

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

1. ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน หมายถึง การที่พนักงานเคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุเล็กน้อยหรืออุบัติเหตุรุนแรงขณะทำงานในสถานประกอบการนี้

2. ประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย หมายถึง การที่พนักงานเคยได้เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน

3. พนักงานระดับปฏิบัติการ หมายถึง พนักงานฝ่ายผลิตที่ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

4. การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้แปล หรือตีความหมายสิ่งเร้าที่ได้รับรู้ผ่านประสาทสัมผัส โดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยในการแปลความหมาย หรือตีความ แล้วมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น

5. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของพนักงาน โดยอยู่ในสถานะที่ปราศจากอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ พิการ ตาย เกิดโรคจากการทำงานทรัพย์สินเสียหาย และมีสุขภาพอนามัยที่ดี แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

5.1 กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การที่พนักงานปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการในการทำงานที่ปลอดภัย โดยปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่บริษัทได้กำหนดขึ้นอย่างเคร่งครัด

5.2 การใช้เครื่องมือ อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย หมายถึง การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล การเลือกใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสมกับลักษณะงาน การตรวจสอบความสมบูรณ์ของเครื่องมือหรืออุปกรณ์ก่อนการใช้งาน การดูแลรักษาและเก็บเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้งานเสร็จแล้วให้เรียบร้อย

5.3 ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน หมายถึง การที่พนักงานทำงานโดยมีสมาธิ ไม่ประมาท ไม่คิดถึงเรื่องอื่นในขณะทำงาน ไม่หยอกล้อกันระหว่างการทำงาน ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีการพักผ่อนที่เพียงพอ

6. การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง กระบวนการการทำงานที่ไม่มีอุบัติเหตุ ไม่อยู่ในสภาพที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ไม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บอันเนื่องมาจากการทำงาน ได้ทำงานอย่างมีสวัสดิภาพมีประสิทธิภาพทั้งร่างกายและจิตใจ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

6.1 ด้านการจัดการองค์การ หมายถึง การกำหนดนโยบายและประกาศเจตนารมณ์ความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานทราบ มีการกระตุ้นให้พนักงานได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงาน และจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยประจำบริษัท พนักงานสามารถสอบถามหรือ

เสนอแนะความคิดเห็นด้านความปลอดภัยในการทำงานได้ มีการจัดแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานให้พนักงานทราบเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการทำงาน จัดให้มีการฝึกซ้อมแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้อย่างสม่ำเสมอ และมีการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างถูกต้อง

6.2 การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง มีการจัดแสงสว่างให้เพียงพอในพื้นที่ทำงาน จัดอุปกรณ์ป้องกันเสี่ยงให้กับพนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานในบริเวณที่มีเสี่ยงดัง มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ ทางออกฉุกเฉินมีแผนผังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน มีการทำความสะอาดสถานที่ทำงานทุกวันเพื่อความสะดวก เรียบร้อย มีการจัดอุปกรณ์ เครื่องมือใช้งานอย่างเป็นระเบียบ และตรวจสอบสภาพของที่ทำงานและซ่อมบำรุงให้ดียู่เสมอ มีการจัดแบ่งพื้นที่ทำงานเหมาะสมกับประเภทของงาน

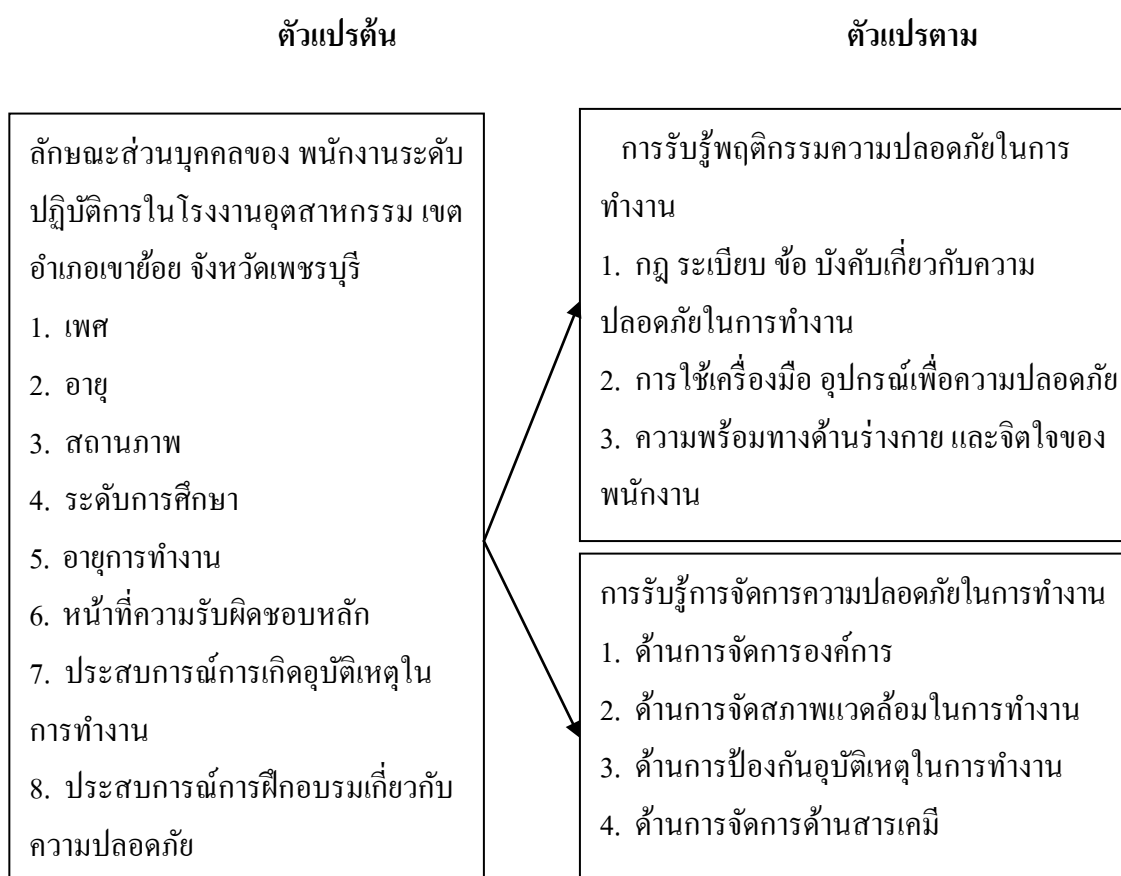
6.3 การป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน หมายถึง การจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่มีจำนวนเพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี มีการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรอยู่เสมอ มีการติดป้ายเตือนให้ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่มีอันตราย จัดให้พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ หลังการเกิดอุบัติเหตุ ต้องทำการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ เพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอีก มีการติดประกาศหรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงาน มีการฝึกอบรมพนักงานใหม่ให้รู้จักการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้อย่างปลอดภัย และจัดให้มีที่ครอบเครื่องจักรทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตราย

6.4 การจัดการด้านสารเคมี หมายถึง การปิดฉลากกำกับสารเคมีในที่ทำงานทุกชนิดอย่างชัดเจน มีผู้กำกับหรือผู้ระบายอากาศ สำหรับทำสารเคมีที่มีพิษ สารเคมีแต่ละชนิดถูกจัดเก็บอย่างเหมาะสมและอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารเคมีทุกชนิดเพื่อเตรียมการป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น บริเวณที่เก็บสารเคมีมีการถ่ายเทอากาศที่ดีและตั้งอยู่ห่างจากสิ่งที่ทำให้ติดไฟได้ง่าย มีการกำหนดวิธีการจัดเก็บสารเคมีแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม จัดให้มีห้องสำหรับทดลองสารเคมีโดยเฉพาะ มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ที่ล้างตา และล้างตัว (ฝักบัว) โดยติดตั้งอยู่ในบริเวณที่ใช้สารเคมี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างๆ ในการกำหนดกรอบแนวคิดดังนี้ คือ การรับรู้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ได้นำแนวคิดของ แก้วฤทัย แก้วชัยเทียม (2548 : 43) และ ณัฐกิตติ์ วัฒนพันธ์ (2549 : 32) ส่วนการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน ได้นำแนวคิดของ แก้วฤทัย แก้วชัยเทียม (2548 : 34) และอารี เพชรสุค (2549 : 341-357) มาใช้ในการศึกษาวิจัย ดังแสดงในกรอบแนวคิดดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาลักษณะการปฏิบัติงานในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้เป็นข้อมูลในการแก้ไข ปรับปรุง และป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ